

ת"פ 44620/05 - מדינת ישראל נגד יקוטיאל יהודה כהן

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 44620-05-18 מדינת ישראל נ' כהן
בפני כבוד השופט דב פולק

בעניין: מדינת ישראל
עו"ד בתאל ויטלzon שרעבי המאשימה
נגד
יקוטיאל יהודה כהן
עו"ד חגי ריזמן הנאשמים

הכרעת דין

הנאשם הואשם בתקיפת סתום, עבירה לפי סעיף 379 לחוק העונשין תשל"ז-1977 ואילו, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין תשל"ז-1977.

על פי כתב האישום, הנאשם הגיע מאחורי המתalon תוך כדי מתן אגרוף לגבו של המתalon, פתח על המתalon את הדלת ונכנס לבניין. לאחר כניסהו של הנאשם לבניין, הוא לקח מקל מעץ ורצץ לקרה המתalon. המתalon אחץ את הדלת כדי למנוע מהמעוז לצלת החוצה אך דרך בזוכיות שהיתה חסורה ליד הדלת, הנאשם פגע במתalon בראשו ובידו עם המקל. לאחר מכן, הנאשם רץ החוצה מהבניין וצעק לעבר המתalon "אני ארצת אותך".

בתגובה לכתב האישום, ב"כ הנאשם אישרה שהנאשם היה נכון במקום וכן שהוא "מעין ויכוח אבל לא הגיע לרמה של אלימות" (ע' 2 לפרטוקול שורה 12).

המאשימה העידה שני עדים, המתalon אברהם גוטסמן (ע"ת 1) ושמחה בונים גוטסמן, אחיו הצעיר של המתalon, ע"ת 2. כן הוגשו קריאה דו"ח הפעולה של השוטרת הדר שושן (ת/1), אמרת הנאשם (ת/2) והמצר של שוטר זלו אדייסו (ת/3).

הנאשם בחר להעיד. במהלך עדותו הוגש קריאה תצלום בו רואים את הנאשם עם סימני חבלות קשות בפניו (נ/1).

ע"ת 1, אברהם גוטסמן, אמר שהוא עמד בפני דלת הבניין, הנאשם הגיע מאחוריו, נתן לו מכח בגב ופתח את הדלת עליו. בתוך הבניין היו מקלות עץ גדולים של סוכה. הנאשם הרים מקל עץ וניסה לצאת החוצה ולתקוף את העד. העד החזיק את הדלת כדי למנוע מהמעוז לצלת החוצה ולתקוף אבל הואיל והוא שם חלון ללא זוכיות, הנאשם הצליח להכות את העד בראשו עם מקל העץ ולצלת החוצה. הנאשם אמר לעד שהוא ירצה אותו. המשטרה הגיעה למקום עמוד 1

והנאשם ברוח כשהשופטים מחפשים אחריו).

כבר בתחילת עדותו של העד, הנאשם קם והתרץ אל עבר העד "אתה רצח עם דם על הידיים" (ע' 4 לפרטוקול שורה 23). במהלך עדותו של העד, הנאשם התתרץ מספר פעמים וצעק דברים אל עבר העד (ראה ע' 8 פרוטוקול שורה 28 ולהלא).

בחקירה נגדו אישר העד, שעלה אף לדבריו המקל הונח על ראשו בעוצמה, הוא לא פנה לטיפול רפואי. לעניין המכה בגב, מפתע עצמת המכה, העד שלל שהנאשם רק ביקש להסביר את תשומת ליבו. לדברי העד, בעת שהנאשם פתח את הדלת בחזקה העד קיבל "מכה מקדימה" (ע' 9 לפרטוקול שורה 2).

העד אישר שהגיש נגד הנאשם תביעת הוצאה דיבה ואף זכה בה וכן צו קבע נגד הנאשם האסור על הנאשם לשוחח עמו. עוד, העד אמר שהיתה תביעה נגד הוריו של הנאשם אשר הופיעו ועיכבו את הפרויקט בבניין וגרמו לו נזק כלכלי. בעת שהסביר העד על שאלות הסינויים בעניין זה, הנאשם צעק לעברו "שניהם רוצחים בחסותו משטרת ישראל, אתה לא תראה את הבניין זה" (ע' 10 לפרטוקול שורות 17 - 18).

הוזג בפני העד נ/1, תצלום בו רואים את פניו של הנאשם עם חבלות קשות. לטענתו, הנאשם פרסם את התמונה ברשותן חברות וניסה להזכיר את העד באמצעותו. לדברי העד, אם הנאשם טוען שהוא או מי מטעמו לו נזק החבלות שרואים בתצלום, הוא לעולם לא נחקיר בעניין. אדרבא. הוא "שמע מאחרים" שהנאשם פגע בעצמו עם הפטיש בעת שהוא תקף טכני מצלמות אבטחה בבניין והרס את המצלמות שהותקנו בבניין. בשלב זה הנאשם שוב התתרץ לעבר העד "אני מבטיח לך אתה בחים לא תראה את הבניין הזה. רצח קולני מזרע של היטלר" (ע' 11 לפרטוקול שורות 26 - 27).

מר שמחה בונים גוסטמן, ע"ת 2, הוא אחיו של ע"ת 1. לדבריו, הוא עומד בפני דלת הבניין אחרי אחיו, כאשר הנאשם הגיע ברכב והעיף את הדלת בחזקה על אחיו ונכנס לתוך הבניין. הנאשם הביא קורת עץ אך אחיו החזק את הדלת סגורה. אולם, הויל וחלק מהדלת הייתה ללא זוכית הנאשם הצליח להכות את אחיו בראש עם קורת העץ ולצאת מהבניין "ואמר אני ארצת אותך הוא רץ את הרמפה למיטה והוא שם ברזלים של סוכה אז הרים ברזל. Ach Sheli התקשר מיד למשטרת אחרי כמה דקות הגיעו נידת והוא (הנאשם ד.פ.) ברח" (ע' 13 לפרטוקול שורות 18 - 19).

ב"כ הנאשם ויתרה על עדותה של השוטרת הדר ששון שהגיעה להעיד בבית משפט. דו"ח הפעולה שנערך על ידי השוטרת הוגש בהסכמה (ת/1). על פי האמור בדו"ח הפעולה, ע"ת 1 דיווח למועד "כי מישחו תוקף אותו עתה במקל או ברזל". הוא מסר את שמו של הנאשם ואת פרטי הלבוש של הנאשם וביקש הגעת המשטרה בדחיפות. בהגיע השוטרת עם שני שוטרים אחרים למקום הנאשם ברוח ברכיה מהמקום. השוטרת פנתה לע"ת 1 אשר הלין שהנאשם איים עליו ושהרים קרש עץ ותקפו. צוין שאין אזכור של ע"ת 2 בדו"ח. אדרבא. על פי דו"ח הפעולה ע"ת 1 מסר שהוא הגיע למקום עם שותפו אליעזר אלקיים. כן צוין בדו"ח, שדייריהם מהבניין ירדו מדירותיהם ואמרו שהנאשם מאיים על הילדים של הדיירים. השוטרת המשיכה בסריקות אחרי הנאשם וגם הגיעו לדירתו של הנאשם, מבלי לאותו. ע"ת 1 לא

נזקק לטיפול רפואי והופנה להגשת תלונה.

באמרתו של הנאשם (ת/2) הוא אישר שראה את ע"ת 1 בכניסה לבניין אך הכחיש שתקף או אימס עליו אלא "המשך" ואני החלטתי לבנות סוכה בחוץ להורים" (שם שורה 22). בעניין בריחתו מהשוטרים שהגיעו למקום אמר "לא נכון, בפעם הראשונה השוטרים באו לביית וראו אותי ולא לקחו אותי רק שאלה מה קרה. בפעם השנייה, אחרי שעה וחצי, סיימתי לבנות את הסוכה, השוטרים נכנסו לבניין ואמרו לי שאני צריך להגיע לחיקור" (שם שורות 49 - 50). ועוד, "באופן תמהה השוטרים הגיעו למקום ועזבו, הגיעו שוב למקום האירוע ולקחו אותי כאשר סיימתי לבנות את הסוכה. שאלתי אם מדובר באירוע חדש והם ענו שהה אותו אירוע" (שם שורות 45 - 46).

לשאלות החוקר הנאשם אמר שהוא לא מכיר את ע"ת 1 "באופן אישי" (שם שורה 8) ושאין לו סכוסר עמו אלא "רק עם החברה" (שם שורה 11). או אז המשיך לתאר את ע"ת 1 במונחים לא מחייבים בלשון המעטה ולפרט את הסוכסוכים שלו ושל הוינו עמו. החוקר שאל את הנאשם "לפני רגע אמרת שאתה לא מכיר את אברהם גוסטמן". וה הנאשם השיב "אנחנו לא מכירים אותו" (שם שורות 16 - 17).

בהסכמה הצדדים הוגש מזכיר שנערך על ידי השוטר צלו אדיiso (ת/3). המזכיר מתיחס לשיחה עם מר אלעזר אליקים. על פי דוח הפעולה שנערך על ידי השוטרת הדר שwon (ת/1), ע"ת 1 אמר לשוטרת שהוא הגיע למקום עם אלעזר אליקים שהוא שותפו. בת/3 רשום "שאלתי את הניל (אלעזר ד.פ.) האם הגיע לבניין יחד עם אברהם וראתה את התקיפה, אלעזר השיב כי אברהם הגיע ייחד עם אחיו וכי לא היה ייחד עימיו. לאחר האירוע הגיעו השוטרים אברהם התקשר אליו ומספר לו כי החשוד יקוטיאל תקף אותו".

אקדמי ואומר שאין בפני בית המשפט כל הסבר מדוע בת/1 רשום שע"ת 1 אמר שהוא עמו שותפו אלעזר אליקים, כשאיןจำกוד שחייב (ע"ת 2) היה במקום. ב"כ הנאשם בחרה שלא לחקור את ע"ת 1 או ע"ת 2 בעניין, היא ויתריה על חקירות השוטרת עורכת ת/1 בעניין והסכמה להגשת ת/1 - ת/3 כראיה מטעם המאשימה. די לצין, שאין לשלול הסבר תמים, כמו שע"ת 1 הזכיר את שותפו עד למקרים דומים (כעולה מהאמור בת/3 לגבי סוכסוכים בין הנאשם ודייר הבניין) ולא עד למקירה נשוא כתוב האישום. בכל מקרה, בהימנעות ב"כ הנאשם לחקור את העדים בנושא, עולה שגם ב"כ הנאשם אינה טוענת שע"ת 2 לא הגיע למקום ולא היה עד למקירה.

בתחלת עדותו של הנאשם ומיזמתו, הוא אמר כלפי ע"ת 1 ש"אי אפשר לגנוב לעד, כל גנב לתליה" וכינה את ע"ת 1 רוצח (ראה ע' 15 לפרטוקול שורות 23 - 28). הוא הlion שהעד ושותפו השתלטו על הבניין והתקינו 16 מצלמות במקום.

לדברי הנאשם הוא לא הגיע מבחוץ אלא היה בתוך הבית. הוא צעק לעבר ע"ת 1 שהוא גנב ורוצח. לטענת הנאשם, אם ע"ת 1 טוען שני הכתאי אותו אז למה אין דוח אשפוז" (ע' 16 לפרטוקול שורה 16).

ה הנאשם גם טען "שלא היה בינו לבין (בין ע"ת ובינו ד.פ.). שום דבר" (שם שורה 28). לגבי הטענה שניתן לע"ת 1 מכח בגין הוא אמר "לא היה ולא נברא" (שם שורה 30). לדבריו, שהוא ניסה ללקחת עוד קרשים מהבניין, ע"ת 1 היה בחוץ

עמוד 3

לבניין, ניסה לחסום את הדלת עלי (שם שורה 34) והוא לא יכול היה לצאת עם הקרשים. הסגנורית הציגה בפני הנאשם, שע"ת 1 אמר שהנאשם יכול לצאת מפניהם שהיא קטע ללא זכויות. או אז הנאשם השיב שאכן הוא פתאום ראה שחסירה זכויות אך הכחיש שנית מכה על הרأس של ע"ת 1 עם הקרשים שהחזק ביצאתו מהבניין (ע' 17 לפרטוקול שורות 3 - 7).

לענין הטענה לפיה אמר לע"ת 1 "אני ארצת אותך" הוא השיב "לא שזכור לי" (שם שורה 14).

בחקירה נגדית אמר הנאשם שהוא לא כועס על ע"ת 1 אך הוא "רוצה בשבייל" (שם שורה 18). הוא אישר שהוא גם בסכוסר עם השכנים "שבודים בשירותו" [של ע"ת 1] (שם שורה 22). הנאשם הסביר שהוא התנגד לתוכנית התמ"א בבניין, שבה בנו מרפסת בדירה מעל, אשר סגרה את כניסה אוור לDIRT הורי וهم נאלצו למכור את דירתם.

הנאשם טען שהחבלות הגופניות שרואים בנ/1, נעשו לו על ידי "שני שכיריו חרב שבודים בחסותם [של ע"ת 1 ושותפו ד.פ.]" (שם שורה 33).

הנאשם אישר שהוא ריסס את 16 המצלמות האבטחה בבניין הוואיל ואין להם אישור מבית המשפט (ע' 19 לפרטוקול שורה 4).

לענין הבריחה כשהשוטרים הגיעו עם הנידית הוא היה בחצר האחורי במקום שבו הוא בנה את הסוכה והוא לא ראה או שמע את הנידית (שם שורות 14-25).

לשאלות ב"כ המשימה הנאשם הודה שהוא צעק על ע"ת 1. הוא נשאל אם "יכול להיות שבצעוקות נפלט שתרצה אותו?" והשיב "יכול להיות. אני לא זכר" (שם שורה 34 - ע' 20 לפרטוקול שורה 1).

דין והכרעה:

לאחר ששמעתי את העדים והתרשםתי מהם ולאחר שעניית בחומר הראיות וסקלטי, החלמתי להרשיע את הנאשם.

לאחר שמיית הראיות עולה שהעובדות הבאות אינן במחלוקת:

1. הנאשם וע"ת 1 היו באותו מקום.
2. הנאשם החזיק בידו מקל מעץ שהוא לicked מתוך הבניין והחל לצאת החוצה למקום בו עמד ע"ת 1.
3. ע"ת 1 החזיק את הדלת סגורה כדי למנוע מהמעשם לצאת אליו עם המקל.
4. באזור הדלת היה חלון ללא זכוכית שאפשר לנאים לעבור חרף העובדה שע"ת 1 החזיק בדלת.
עמוד 4

.5. בעת יציאתו של הנאשם מהבניין הוא צעק דברים לעבר ע"ת 1.

ה הנאשם מאשר דברים אלה בגרסת ע"ת 1 ו-ע"ת 2, אך כופר בתקיפת ע"ת 1 ובהשמעת האיים כלפיו.

אין חולק שיש סכוסר עמוק יותר בין הנאשם לבין ע"ת 1. מחד, סכוסר זה יכול לחתם הסבר ור��ע לאישומים נגד הנאשם. מאידך, על בית המשפט להזהיר את עצמו פן, בגל הסכוסר, עדיו התביעה ניסו להעליל עלילה על הנאשם. לאחר שشكلתי את העדויות והראיות בכתב, שוכנעתי מעבר לכל ספק סביר, שיש להעדיף את גרסת המאשימה במקרה דנן.

הטענה שה הנאשם נתן מכחה בגבו של ע"ת 1 בעת שחלף על פניו ונכנס לתוך הבניין:

עצמ הניסיון של ע"ת 1 למנוע מהמעורב לצאת בחזרה החוצה מהבניין על ידי החזקת הדלת סגורה, דבר שאינו בחלוקת, מתישב עם גרסת ע"ת 1 שה הנאשם תקפו בעת שנכנס לבניין. אמנם ע"ת 2 לא העיד שהבחן במכה בגבו של אחיו, אך הדבר רק חזק אותו במסקנה שע"ת 1 לא רקס עלילה עם אחיו נגד הנאשם. בעניין זה אצין שגם ע"ת 1 וגם ע"ת 2 עשו על בית המשפט רושם אמיתי ולא היו סתיות של ממש בעדותם. לעומת זאת, הנאשם סתר את עצמו פעמיים אחר פעמיים והעיד דברים לא אמינים, כפי שיפורט להלן.

הטענה שה הנאשם תקף את ע"ת 1 עם המקל מעז:

כאמור, אין חולק שה הנאשם החזק את מקל העץ בידייו ושהייתו חסירה זכויות בשטח ליד הדלת, דבר שהוא אפשר לו לתקוף את ע"ת 1 כפי שהעיד תיאר. גרסת ע"ת 1 נתמכת על ידי ע"ת 2, שכאמר עשה על בית המשפט רושם אמיתי. ע"ת 1 התקשר מיד למשטרת, סיפר על התקיפה עם המקל וביקש שליחת ניידת בדחיפות, דברים המתישבים עם טענת העד שהותקף.

חזק של ממש לכך שה הנאשם תקף את ע"ת 1 עם המקל, מצאתי בבריחת הנאשם מהמקום עם הגעת השוטרים למקום. אם הנאשם לא היה תוקף את ע"ת 1 ולא היה מעורב בכל מעשה אסור אלא רק עסוק בבניית הסוכה בחצר, אין להבין את בריחתו מהמקום.

הגראסאות השונות, הסותרות והלא מהימנות של הנאשם לגבי הבריחה, מהוות דוגמה טובה לחוסר מהימנותו. כאמור על פי מזכר השוטרת (ת/1), בהגיעו הניידת למקום הנאשם ברוח בריצה מהמקום. השוטרים ערכו סריקות באזור אך לא הצליחו אז לאתר את הנאשם. ב"כ הנאשם הסכימה להגשת ת/1 וויתרה על חקירת השוטרת, דהיינו, היא אינה כופרת בגרסת השוטרת. די להשווות גרסה זו עם הגראסאות הסותרות של הנאשם. בגרסתו בת/2, הוא ראה את השוטרים ואף שוחח עמם. השוטרים עזבו את המקום. הוא המשיך לבנות את הסוכה במשך שעיה וחצי ואז השוטרים חזרו וה爭ת הופטו ושאל אותם אם מדובר באירוע חדש. לעומת זאת, בבית משפט הוא טען ששחה כל הזמן בחצר הבית. לדבריו, הוא לא ראה את הניידת ولكن ברור שהוא לא שוחח עם השוטרים. על אף שה הנאשם טוען שלא ראה את הניידת, הוא גם

ידע לומר "שלחו עוד פעם נידת והובלתי לעיכוב" (ע' 19 לפרטוקול שורה 23). נשאלת השאלה, אם הנאשם לא ראה את הנידת הראשונה כיצד ידע שמדובר בנידת שנשלחה פעמיinus (בדומה לכך ראה למשל את תשוביתו הסותרות והמשנות של הנאשם הפשוטה אם הוא מכיר את המתלוון).

לモתר לצין, שהתפרצויות החזרות של הנאשם במהלך המשפט כלפי ע"ת 1, בהן הוא מכנה אותו כרוצח וכגנב, גם מהוות חיזוק לתקיפה ולאיום.

לאור האמור, שוכנעתי שהמאמינה הצליחה להוכיח ברמה הנדרשת בתיק פלילי, שה הנאשם תקף את ע"ת 1 במתן מכנה בגין ובהכאתו על ראשו של ע"ת 1 עם מקל העז.

הטענה שה הנאשם איים על ע"ת 1 "אני ארצח אותך":

הסכסוכים הרבים והעמוקים בין הנאשם לבין ע"ת 1 והתפרצויות הצעם ודברי הגנאי של הנאשם כלפי ע"ת 1 במהלך המשפט, מתיישבים עם גרסת המאמינה שה הנאשם איים לרצוח את ע"ת 1.

גרסת ע"ת 1 לעניין האיום נתמכת בגרסת ע"ת 2 ואין לי אלא לחזור על דבריו שני העדים, שבניגוד מוחלט לנימוק, עשו על בית המשפט רושם אמיתי.

ע"ת 1 מסר את גרסתו לפיה הנאשם איים עליו, בהזדמנות הראשונה, לשוטרת שהגיעה למקום.

גם הנאשם אינו שולל על הסוף שאמר לע"ת 1 שהוא ירצה אותו "יכול להיות. אני לא זכר" (ע' 20 שורה 1).

אין חולק שהמילים "אני ארצח אותך" מהוות איום לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

לאור האמור שוכנעתי שהמאמינה הוכיחה גם את ביצועה של עבירות האיום.

הויל וכן, הנני מרשים את הנאשם בעבירות המוחסנת לו בכתב אישום, דהיינו, תקיפות סתם לפי סעיף 379 לחוק העונשין תשל"ג - 1977 ואילו, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין תשל"ג - 1977.

זכות ערעור בתוך 45 ימים לבית המשפט המחווזי.